

SLAKTHUSET

FOTO
Björn Árnason & Jörgen Hjerdt

Oaxaca, Mexiko

Strax efter klockan två på natten hoppar vi ur bilen på gatan utanför slakthuset. Ett gäng gatuhundar följer oss in på området, men när vi lämnar mörkret och närmar oss lastkajen viker de av. Kanske har de blivit bortjagade så många gånger att de vet att det är lönlöst att ens försöka. Än så länge är det alldeles tyst.

Det skarpa ljuset från lokalerna rinner ut över betongen och in i packutrymmena på de lastbilar som står uppställda med flaken nedfällda, som gapande munnar. Vi hälsar på chefen och han kikar nyfiket på våra kameror. Han är en hängiven fotoentusiast berättar han. Slaktarna förbereder sig för nattens arbete, dricker kaffe, ordnar köttkrokarna, vässar knivar och sågklingor.

Vi går ut till fällorna där djuren står. Korna får vänta några timmar än. Grisarna står först i tur. De står tätt intill varandra, ligger med huvudet vilande på någon annans mage. Tittar på oss. Det känns mycket tydligt att de vet vad som ska hända.

Så är det dags. Grinden längst ned i fällan öppnas. Vi hör hur maskinerna inne i slakteriet startar. Den första grisen tvingas in i tunneln mot sin död. Luften fylls av grisskrik, maskinslammer och en söt, järnaktig lukt av inälvor och blod. Tre timmar senare är de allihop styckade och på väg mot marknader, charkuterier och restauranger.

Vi sätter oss i kaféet utanför och äter frukost tillsammans med slaktarna i väntan på att koslakten ska börja. Grillen osar bakom disken. Vi säger inte så mycket. Vi har själva både dödat djur och styckat dem. Men 200 stycken. Och med sådan effektivitet.

Allt som lever får sin energi av något som en gång var vid liv. Det är livets första förutsättning. Aldrig blir det så tydligt som på slakthuset.

Så var det dags för korna.

























































